

fentlige Skole, saa vil den blive overflødig. Men da disse Friskoler ikke vil stille voksende Krav til Statskassen, og da de har holdt Barnets Ret til at leve efter dets egen Natur i Ære i en Tid, hvor andre Skolefolk kun har proppet Børnene med Kundskaer, vil jeg ikke tilføje dem noget økonomisk Stød. Det ærede Medlem bør dog ikke sammenligne de frie Skoler med de private Mellem- og Realskoler, hvoraf saa mange er camouflerede; mig bekendt er de grundtvigske Børneskoler ægte nok.

Det ærede Medlem Hr. Fisker har anmodet om, at det maa tillades Amtsskole-raadene at overføre Beløb fra Elevunderstøttelser for Højskoleelever til Elevunderstøttelser for Landbrugsskoleelever eller omvendt efter Behov. Jeg gør opmærksom paa, at dette ikke vil kunne tillades uden en Lovændring. Tilskudsloven af 23. April 1913 § 4 nævner udtrykkelig, at Bestemmelserne om Tilskuddenes Beregning bringes til Anvendelse for Høj- og Landbrugsskoleelever hver for sig, saaledes at hver Elevklasse faar sit Beløb. Jeg tør ikke love det ærede Medlem at ville foreslaa en Lovændring paa dette Punkt; men da Spørgsmaalet ogsaa omtales i Fjor, skal jeg lade foretage en Undersøgelse af, hvorledes Forholdene stiller sig i de forskellige Amter.

Jeg har nu kun, inden jeg slutter af med en Omtale af Skolerne i Viborg og Randers, en enkelt lille Sag tilbage, som jeg med Villie har gemt til sidst. I de fleste af de Sager, jeg har omtalt, har jeg skullet værgе mig mod Angreb, men her kommer jeg til en Sag, hvor et æret Medlem af Venstre, endda et fremragende Medlem af Venstre, har erklæret mig sin Beundring, og Herregud, bedre er man jo ikke, selv om man er Minister, end at lidt Beundring gør lidt Indtryk paa en. Det er det ærede Medlem Hr. N. Johan Laurson, der har læst en af de i Venstrepresen saa talrige løgnagtige Historier om mig. Historien drejer sig om Optagelsen af Elever paa Jonstrup Seminarium. Denne Historie fortæller det ærede Medlem ikke her, fordi han tror paa den, nej, han fortæller den kun for i ægte Kristenkærlighed, som det sømmer sig en ret Herrens Tjener, at give mig Lejlighed til at demtere den. Man ser af det ærede Medlems Tale, at han, da han læste denne Historie, har været Bytte for de heftigste Følelser. Først gribes han altsaa af Beundring — ja, jeg beder undskyldte, at jeg atter nævner denne Beundring —, først gribes han altsaa af Beundring over, at jeg kan udstrække min Opmærksomhed ogsaa til de smaa Ting. Dernæst fører det

ærede Medlem ligefrem en Kamp med sig selv om Sagen. Det ærede Medlem fremstiller, hvorledes han har talt med sig selv; han har sagt til sig selv: Nej, det maa være en Misforstaaelse.

Jeg kan kun bekræfte for det ærede Medlem, at han har Ret. Det er virkelig en Misforstaaelse. Det er ganske udelukket, at jeg skulde have befalet en Seminarieforstander imod et ministerielt Cirkulære at optage over 30 Elever, eftersom der overhovedet ikke findes et ministerielt Cirkulære om Antallet af de Elever, et Seminarium maa optage. Altsaa kan Seminarieforstanderen heller ikke have sagt, at Cirkulæret forbød ham at optage mere end 30. Og naar det ærede Medlem ved, at Jonstrup i Fjor optog 32, kan han deraf sikkert vide, at han havde Ret, naar han overfor sit eget Venstreblad hævdede: Det er en Misforstaaelse. Det ærede Medlem behøver ikke at føre flere Kampe med sig selv om denne Sag, den er ganske enkel og ligtil.

Der sker til Stadighed Henvendelser til mig fra Forældre eller Værgе, snart om Børns, snart om unges Optagelse i vore Lærestalter. Hvis det ærede Medlem vil vide, hvorledes jeg behandler den Slags Henvendelser, behøver han blot at spørge sig for i sin Gruppe. Der er ogsaa fra Medlemmer af den sket Henvendelser til mig, og jeg behandler alle Henvendelser ens. Jeg overgiver dem til den Embedsmand, der har med de paagældende Sager at gøre, idet jeg beder ham undersøge, om det er muligt at imødekomme de paagældende. I mange, ja, desværre de allerfleste, Tilfælde, er det ikke muligt. Men om den Hjælpsomhed, Embedsmændene viser i saadanne Tilfælde, vil det ærede Medlem kunne faa Underretning ved at spørge sig for i sin Gruppe.

Ogsaa om Optagelse paa Jonstrup fik jeg Henvendelse fra en Fader, der gjorde gældende, at de unge, der havde indstillet sig, havde ment, at de første 30 vilde blive optaget; men saa havde Seminariet, uden at der i Forvejen var blevet givet de unge Besked om det, kun optaget 28 af dem, medens det havde optaget 2 andetsteds fra, og det havde været et frygteligt Slag for de to unge, der var Nr. 29 og Nr. 30, og for deres Hjem. Han bad nu, om ikke Seminariet, da det ikke var sagt i Forvejen, kunde optage dem. Jeg overgav Sagen til den Embedsmand, der har med Seminarieresager at gøre, idet jeg sagde til ham, at jeg ogsaa vilde mene, det var rigtigst, at Seminarierne for Fremtiden i Forvejen